

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 62.

Sjerde Session.

42de Møde.

Onsdagen, d. 12. Januar.

(Forts.)

Krigsministeren (fortsat): Det er altsaa et Exempel paa, hvorledes Enhver efter Omstændighederne maa give Affald paa sine Rettigheder for at opfylde de med Stillingen forbundne Forpligtelser. Det er overhovedet besynderligt, naar man tager Menneskets naturlige Rettigheder som Udgangspunkt til at fuldfaste de gjældende Bestemmelser, at man da aldeles forbigaaer Underklasserne, hvilket den ærede Ordfører erklærer for at være denne Sag uvejskommende, uden at bevise det med nogen yderligere Oplysning. Er det Menneskets naturlige Rettigheder, der her er Tale om, saa have Underofficererne og de Menige ogsaa Menneskerettigheder og naturlige Rettigheder. Grundene, hvorfor Udvalget har forbigaaet det, skal jeg senere komme tilbage til at berøre. Udvalget stiller et principalt og et subsidiairt Forslag; det subsidiaire gaaer ud paa, at Officerer og andre Embedsmænd, der ere under 25 Aar, skulle være Indskrænkninger undergivne i Henseende til Ægteffabs Indgaaelse, og det uagtet Udvalget finder, at disse Bestemmelser ere u hensigtsmæssige og i Strid med Tidsaanden. Den ærede Ordfører har meent, at selve de Militaire ikke ønske disse bestaaende Indskrænkninger, men ønske dem ophævede. Jeg veed ikke, med hvad Autoritet den ærede Rigsdagsmand her taler, jeg troer tværtimod, at de ældre Militaire ere af den modsatte Mening og ansee disse Indskrænkninger for aldeles nødvendige; den Mening, de yngre Militaire, der ere Part i Sagen, ere af, kan man af denne Grund ikke tage Hensyn til. Forresten er det mig ubestjendt, at de ved nogen Leilighed have udtalt Noget derom eller autoriseret Nogen til at

tale deres Sag. Hvad de militaire Autoriteter angaaer, da mener jeg, at Krigsministeren er den meest competente til at tale i de militaire Autoriteters Navn (Hør!).

Der er endnu tilbage en Synsmaade, hvorfra denne Sag kan betragtes, som jeg helst havde ønsket at undgaae. Det er, hvorvidt det er paa det rette Sted at behandle dette Spørgsmaal. Jeg anseer den hele Bestemmelse om Officerers eller andre Militaires Berettigelse til at indgaae Ægteffab som en Administrations-sag. Jeg anseer det som en Deel af en Slags Disciplinærtov for Militairetaten, og som saadan at henhøre under Kongemagten, under Kronen. Dersom denne Sag aldeles ikke var forekommet paa Rigsdagen, og Regjeringen proprio motu havde besluttet sig til at ophæve eller modificere de gjældende Bestemmelser om det foreliggende Spørgsmaal, troer jeg ikke, at Nogen vilde kunne have betaget Regjeringen Retten til enten aldeles at tilbagekalde disse Bestemmelser eller til at modificere dem (Jo! Jo!). Har Regjeringen Ret til at ophæve en Bestemmelse, har den Ret til at modificere den, saa mener jeg, har den ogsaa Ret til at give den, og altsaa er Regjeringen paa sit rette Gebeer, og Sagen hører under Administrationen og ikke under Lovgivningen. Dermed vil jeg ikke have sagt, at Rigsdagen ikke kan ansee sig berettiget til, naar der eksisterer en saadan Bestemmelse, som kan kaldes administrativ, at undergive den en Prøvelse og eventualiter forlange, at dette Forhold skal fremtidig reguleres ved Lov og ikke ved administrative Bestemmelser. Men er det saa, at denne Sag er af den Vigtighed, at Rigsdagen finder, at den bør reguleres i Fremtiden ved Lov, da maa jeg kalde tilbage i den ærede Forsamlings Grundring, at denne Lov vil komme til at omfatte en Institution, der er fælles for